

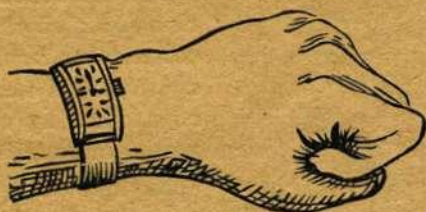
HÃY ĐỀ ĐỒNG-HỒ VÀO TAI!

BẠN thử đếm xem, bánh xe lò-so của đồng-hồ bạn — nếu là một đồng-hồ chạy đúng — kêu «tích, tích» mỗi giây 5 lần, mỗi phút 300 lần, mỗi giờ 18.000 lần, mỗi ngày 432.000 lần.

Tổng-cộng là 157.680.000 tiếng «tích, tích» trong một năm.

Bạn đã dùng cả thời-gian ấy làm gì? Nếu bạn còn chưa được cứu bởi tin theo Đức Chúa Jê-sus, thì trong cả thời-gian ấy, bạn đã cách xa Đức Chúa Trời; đã ở dưới án phạt vì «ai không tin thì đã bị đoán-xét rồi» (Gi. 3: 18); đã ở trong tội-lỗi vì «phạm làm điều chi không bởi đức-tin thì điều đó là tội-lỗi» (Rô 14: 23).

Cớ sao còn cứ sống theo cách đó? Thật là điên-dại vì bỏ phí thì-giờ quý-báu như vậy, vì «hiện nay là thì thuận-tiện, hiện nay là ngày cứu-rỗi» (II Cô-rinh-tô 6: 2).

Sao không lợi-dụng chính lúc này, trước khi một «tích, tích» khác qua đi? «Chớ khoe-khoang về ngày mai, vì con chẳng biết ngày mai sẽ sanh ra đều gì» (Châm-ngôn 27: 1).

«Bây giờ hãy đến cho chúng ta biện-luận cùng nhau. Dầu tội các người như hồng-điều, sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên» (Ê-sai 1: 18).

«Hãy đến, mọi sự đã sẵn rồi» (Lu-ca 14: 17).

«Vì Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư-mất mà được sự sống đời đời» (Giăng 3: 16).

Tại sao bạn không chịu làm «ai tin» đó? Tại sao trong năm này, bạn không hết sức hầu việc Đức Chúa Trời, để hưởng được một năm đầy hạnh-phúc đích-thực, chắc-chắn và sâu-nhiệm?
— Dịch báo «Nord.»

MÃO TRIỀU-THIÊN SỰ SỐNG

ELISABETH LATHROP

TỪ khi em kia đã được nhận làm con của Vua, trở nên Hoàng-tử rồi, thì cũng cùng Vua đi con đường hẹp đến phương xa. Nhiều quang-cảnh lạ-lùng xuất-hiện ra trước mắt em. Lạ-lùng hơn hết là quang-cảnh này:

Đường thì chạy thẳng-rắn trước mắt em. Cũng có các bộ-hành khác cùng đi bên cạnh. Lại có một con

đường thứ hai, khoảng-khoát, êm-ái mà quanh-quẹo chạy kể bên chơn họ, khi gần có, khi xa có. Khách lữ-hành trên đường này thì đồng ngật.

Em thấy có mấy người trong những kẻ cùng đi với mình vác một cây thập-tự, còn kẻ khác lại đi không. Em cũng thấy khách lữ-hành trên đường khoảng-khoát cười-cợt và chế-giễu

mấy người vác thập-tự-giá. Họ ném bòn ném đá làm cho những kẻ này lắm lúc phải bị thương-tích mà chẳng hề động lòng thương-xót. Cũng có mấy người vì có ấy mà ngã lòng, không vác thập-tự-giá nữa. Họ thấy rằng khách bộ-hành trên đường khoảng-khoát ghen-ghét họ chẳng qua vì thập-tự-giá, nên muốn làm bạn với đời, vì sự giao-thông với bạn cùng đường không lấy làm thỏa-thích. Song em thấy kẻ khác lại khăng-khăng gắng-vó lấy thập-tự-giá. Đá ném càng dày, họ gắng-vó lấy thập-tự-giá càng hơn. Sự cười-nhạo chế-giễu càng nhiều, họ khẩng-khít với thập-tự-giá càng lắm. Em lại nhìn thấy rằng diện-mạo của những kẻ từ-bỏ thập-tự-giá giống như những khách lữ-hành trên đường khoảng-khoát; còn những kẻ ban đầu lơ-là nhưng về sau càng ngày càng gắng-vó lấy thập-tự-giá, thì giống như hình-ảnh yêu-đương-tuyệt-đối của Vua.

Lạ-lùng, em hỏi: «Hỡi Chúa, Ngài là một Vua lớn. Con biết Ngài làm mọi việc được cả. Sao Ngài nỡ để thế-gian bạc-dãi môn-đồ của Chúa? Và nếu tự mình họ không bằng lòng vứt-bỏ thập-tự-giá, sao Ngài chẳng vứt-bỏ giùm?»

Vua êm-dịu đáp: «Con ơi, đá ấy họ không ném môn-đồ Ta đâu, bèn là ném chính mình Ta vậy. Sự nhạo-

cười chế-giễu ấy, họ không nhạo-cười chế-giễu môn-đồ Ta đâu, bèn là nhạo-cười chế-giễu chính mình Ta vậy. Kẻ vác thập-tự-giá thì tuyên-bố cho thế-gian rằng họ vẫn biệp một với Ta. Có kẻ thà chịu ném đá còn hơn chối Ta; cũng có người bằng lòng chối Ta mà không chịu hứng lấy đá. Nhưng hết thấy, hề ai muốn làm môn-đồ Ta, trong hai đều ấy phải chọn lấy một. Kẻ nào vì tình hơn thiệt, thiệt hơn, lui đi, không vác thập-tự-giá nữa, thì người ấy không đáng làm môn-đồ Ta vậy. Còn về phần con, thế nào? Cái nụ cười tươi-tắn mãi mãi của Ta và sự vui-thích tạm-thời và vô-định của thế-gian, con muốn cái nào?»

—Chúa Jêsus ơi, bây giờ Ngài đã giải nghĩa rõ cho con, và con đã hiểu, con xin lựa lấy thập-tự-giá và nụ cười của Ngài. Nhưng, Chúa ơi, xin Ngài nắm chặt lấy con vì con rất lấy làm yếu-mỏn và hãi-hùng.

Bấy giờ một sự bình-an vượt quá mọi sự hiểu-biết tràn-dẫy lòng em đương khi nghe Vua phán cách êm-dịu rằng: «Phước cho người bị thử-thách; vì lúc đã chịu nổi sự thử-thách rồi, thì sẽ lãnh mảo triều-thiên của sự sống mà Đức Chúa Trời đã hứa cho kẻ kính-mến Ngài... Khá giữ trung-tin cho đến chết.» (Gia-cơ 1: 12; Khải 2: 10).—*Trần-như-Tuân dịch.*

Càng đi xa Lờ Chúa, anh em càng dễ sa vào tội-lỗi!

